

mijn poot maar niet los. Hij heeft haar oogleden opgeslagen en zijn hand op haar warm voorhoofdje gelegd. Hij voelde wel, dat ze heel ziek was, want hij schudde het hoofd, en keek heel ernstig naar Moeder en Leendert.

— Niet van gisteren, zei hij.

Zie je wel, Fun; niet van gisteren. Schreef ik 't je niet? En die domme menschen begrepen 't maar niet!

Toen heeft die meneer op een papiertje wat geschreven en het aan Leendert gegeven.

— Dadelijk laten klaarmaken. Om het half uur een kleine eetlepel. Ik kom van avond terug.

Leendert heeft een fleschje met bruin vocht mee teruggebracht, en hiervan krijgt An telkens wat. Het kan haar niets meer schelen, of 't lekker is of niet. Ze blijft maar benauwd en heeft 't heel warm. Ach, ze is zoo naar, zoo heel naar!

Zoodra ik weer kan, zal ik je tijding zenden. Nu moet ik eindigen, want ik mag mijn liefste niet alleen laten. Adieu!

JE CAS.

VII.

Beste Fun, ik heb betere tijding, hoewel ik het zelve

nog niet geloof. 't Is zoo in eens gebeurd, zoo plotseling, dat ik me telkens afvraag, of het wel waar is — of ik me niet vergis.

Kleine An was gisteren-avond heel erg, heel benauwd en heel warm. We zaten allemaal om haar heen, Moeder en Neeltje ook. Alleen Vader was er niet, hij was weêr op een vergadering, geloof ik. We zeiden niets, geen van allen, en keken maar angstig naar 't kleine roode hoofdje, waarop groote zweetdruppels schitterden. Och, mijn vrouwtje had 't zoo warm, zoo stikkend heet. En toch rilde ze van tijd tot tijd, alsof ze heel koud was.

De dokter — die meneer met den bril — had gezegd terug te komen, en tegen half elf kwam hij ook. Net als 'smiddags, knielde hij weêr bij Annie

— Niet van gisteren,